

Brīdi vēl pavērojusi, kā mazule zīž, vecaine secināja:
– Vārds nudien nav slikts. Lilija. Bet vai kopā nesa-
nāks pārmēru koši: Lilija Puķīte, “Vizbuļu” mantiniece?
Nu visi iesmējās.

Patiesi – ne Malvīne, ne Jukums, mazajai šo vārdu
izvēloties, nebija padomājuši ne par savu uzvārdu, ne
māju nosaukumu.

– Lilija Puķīte, “Vizbuļu” mantiniece! Nu tas tak skan
varen jauki, – teica vecmāte. – Tikai žēl, ka viņa mūžam
Puķīte nebūs. Reiz nāks kāds stiprinieks, kurš viņu jums
atņems un dos viņai savu uzvārdu. Bet Lilija viņa paliks
vienmēr.

– Nu lai jau tad būtu Liļļuks! – Jūle itin kā pielika
punktu vārda apspriešanai un pagriezās pret dēlu: – Tev
gana te brīnīties! Te ir sieviešu darīšana, iztiks bez tevis.
Ej pie saviem darbiem! Ej, ej!

Jukums, vēlreiz sievu noskūpstījis, paklausīja mātei
un izgāja.

Tad Jūle piegāja pie vedeklas un arī nomutēja viņu
uz pieres.

To viņa darīja pirmoreiz. Līdz šim aizvien bija pret
Malvīni izturējusies pavēsi. Tagad Jūle pret šo sievieti,
kura dāvājusi viņai mazmeitu, no visas sirds juta lielu
mīļumu.

Jukums apstājās sētsvidū un pavērās skaidrajās de-
besīs.

Viņam apkārt lidinājās aizkavējušās otrā perējuma
bezdelīgas un pāri zemu lidoja projām dzērves. Putni,
re, savus bērņus izaudzinājuši vienā vasarā un jau ved
tos tālā un neziņas pilnā ceļā.